

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, 2015. évi november hó 11. napján megtartott fellebbezési tárgyalás alapján meghozta a következő

### **Í t é l e t e t :**

A szexuális erőszak bűntette miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Tatabányai Törvényszék 2015. április 15. napján kelt 3.B.1/2015/16. számú ítéletét megváltoztatja azzal, hogy a vádlottal szemben kiszabott fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát 5-5 (öt-öt) évre enyhíti.

Egyebekben helybenhagyja az elsőfokú ítéletet azzal, hogy a vádlott tartózkodási helye: ....; személyi igazolvány száma: ..., magyar állampolgár; mellőzi a feltételes szabadságra vonatkozóan a három hónapra hivatkozást; a két darab párnahuzat megjelölés helyesen: egy paplanhuzat, egy párnahuzat.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés büntetésbe beszámítani rendeli.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 34.544 (harmincnégyezer-ötszáznegyvennégy) Ft bűnügyi költség megfizetésére az állam javára.

### **I n d o k o l á s :**

A Tatabányai Törvényszék a 3.B.1/2015/16.szám alatti ítéletével vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk.197.§ (1) bekezdés b./ pontja, (3) bekezdés a/ és b/ pontja és a (4) bekezdés b/ pontja szerint minősülő szexuális erőszak bűntettében és a Btk.208.§ (1) bekezdése szerint minősülő kiskorú veszélyeztetése bűntettében. Ezért halmazati büntetésül 6 év fegyházbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által őrizetben, illetve előzetes letartóztatásban töltött időt, rendelkezett arról, hogy a vádlott a szabadságvesztés büntetésből legkorábban a kétharmad rész, de legkevesebb 3 hónap kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Döntött a bűnjelek jogi sorsáról és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére súlyosításért, hosszabb tartamú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása, továbbá a tényállás részbeni pontosítása

érdekében, míg a vádlott és védője felmentésért, valamint a minősítés megváltoztatása iránt és enyhítésért fellebbeztek.

A Fellebbviteli Főügyészség BF.324/2008/36-I. számú átiratában az ügyész által bejelentett fellebbezést változatlan formában fenntartotta. Álláspontja szerint az első fokú bíróság az eljárási szabályok betartásával megalapozott tényállást állapított meg. Utalt arra is, hogy a törvényszék indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett. A tényállás kiegészítését indítványozta a vádlott személyiségére vonatkozó tényekkel, illetőleg azzal, hogy a vádlottat lopás büntette és nem kísérlete miatt ítélték el. Kifejtette, hogy okszerű a terhelt bűnösségére vont következtetés, és helyes a cselekmények minősítése is, de az alkalmazott joghátrány nem tükrözi a nyomatékos súlyosító körülményeket. E körben fel kell sorolni, hogy a kiskorú veszélyeztetése huzamosabb ideig tartott és nemcsak veszélyeztette a sértett erkölcsi, érzelmi fejlődését, hanem abban sérülést is okozott. Gyakoriak továbbá a családon belül elkövetett nemi bűncselekmények. Indítványozta a fentiek okán hosszabb tartamú fegyházbüntetés kiszabását, a feltételes szabadságra bocsátásra és a bűnjel kiadására vonatkozó rendelkezés korrekcióját, egyebekben az ítélet helybenhagyását.

A másodfokú nyilvános ülésen megjelent védő a **vádlott** vonatkozásában készült pszichológusi szakvéleményre, illetve arra tekintettel, hogy a vádlott édesanyja súlyos skizofréniában szenved, indítványozta igazságügyi pszichiáter-szakértői vizsgálatát, melyet az ügyész sem ellenzett. Az ítéletábra erre figyelemmel a Be. 353.§ (1) bekezdésére és a Be.363.§ (2) bekezdés b/ pontja szerint eljárva bizonyítás felvételét és fellebbezési tárgyalás tartását rendelte el.

A fellebbezési tárgyaláson a bizonyítási eljárás befejezését követően az ügyész perbeszédében fenntartotta az átiratában foglaltakat és a tényállás kiegészítését indítványozta a beszerzett igazságügyi pszichiáter-szakértői vélemény adataival, akként, hogy a vádlott személyiségzavarban szenved, de nem állapítható meg nála az elmeműködés olyan kóros állapota, amely korlátozta vagy képtelenné tette volna arra, hogy a cselekménye következményeit felismerje, és hogy e felismerésének megfelelően cselekedjék. A tényállásba kell beemlíteni a szakértőknek azon megállapítását is, miszerint a vádlottat egy kissé lassú, rugalmatlan gondolkodás, sablonos tartalom, csökkent frusztrációtűrés, éretlen érzelmek, bizonytalanság, gyenge tartás jellemzi. A tényállás e korrekciókkal válik teljes mértékben megalapozottá. Rámutatott, hogy a vádlott tagadásával szemben álló bizonyítékok zárt logikai láncot alkotnak, amelyek teljes mértékben megalapozzák a büntetőjogi felelősségét. A jogi indokolást indítványozta kiegészíteni a Btk.459.§ (1) bekezdés 27. és 29. pontjainak felhívásával, melyek a szexuális cselekmény és a védekezésre képtelen állapot fogalmát takarják. A minősítés tekintetében megjegyezte, hogy az 1978. évi IV. törvény szabályai szerint kialakult bírói gyakorlat szeméremsértés vétségének, illetőleg kiskorú veszélyeztetése büntettének minősítette volna a tényállásban körülírt cselekménysort, mivel a mell megfogása és az önkielégítés végzése önmagában nem meríti ki a súlyosan szeméremsértő cselekmény fogalmát. Az új Btk. alapján azonban súlyosan szeméremsértő az a magatartás, amikor a felnőtt korú elkövető a nemi vágya felkeltése, illetve kielégítése céljából testi kontaktust létesít a sértettel, mely jelen esetben megvalósult a

gyermek mellének simogatásával. Tekintve, hogy a vádlott nevelése alatt álló kiskorú aludt, így a szexuális erőszak büntettének második alapesetébe ütköző elkövetési magatartás valósult meg.

A bűnösségi körülmények között nyomatékosan súlyosít, miszerint a kiskorú magatartása a külvilág felé és a legközvetlenebb családtagjai felé is megváltozott, vagyis ténylegesen traumatizálódott a vádlott cselekményeinek hatására. A törvényszék az ítélet 4. oldal utolsó előtti bekezdésében rögzítette, hogy **1. tanú** és **2. tanú** elmondták, miszerint két-három hónappal a májusi eseményeket megelőzően a sértett zárkózottabb és hisztis lett. További súlyosító körülmény, hogy érzelmi sérülés enyhe fokban be is következett. A vádlott terhére kell értékelni a kiskorú sértettek sérelmére a kapcsolati viszonyon belül megvalósított szexuális bűncselekmények elszaporodottságát. A vádlott büntetett előéletűnek tekintendő. Az erőszakmentes elkövetési mód a bűncselekmény büntetési tételben jut kifejezésre, ezért nem tekinthető enyhítő körülménynek. Az, hogy a vádlott hosszabb ideje van előzetes letartóztatásban, most már fennáll, de az elsőfokú ítélet kihirdetésekor még nem lehetett volna megállapítani. Mivel a vádlott felnőtt korú, irreleváns, hogy milyen szülői háttérrel rendelkezik. A súlyosító körülmények nagyobb nyomatékkal vannak jelen, ezért a vádlottal szemben kiszabott büntetés és mellékbüntetés súlyosítása indokolt.

**Vádlott védője** elsődlegesen a terhelt felmentését indítványozta, mivel következetesen tagadta a terhére rótt bűncselekmények elkövetését. A kiskorú veszélyeztetése kapcsán megalapozatlannak tartotta azt a megállapítást, hogy a vádlott több hónapon keresztül, többször fogdosta a sértett fenekét, mellét. A nyomozóhatóság, illetve az elsőfokú bíróság még kísérletet sem tett arra, hogy konkrét időpontokhoz, alkalmakhoz kösse ezeket az eseteket. A sértett édesanyja egyetlen mozzanatra emlékezett, amikor a vádlott hozzáért a gyermek fenekéhez, mely lehetett véletlen is. A büntetés kiszabása körében kifejtette, hogy rendkívül szigorú a joghátrány, mely nem áll arányban a vádlott személyében rejlő a társadalomra veszélyességgel, illetőleg az általa elkövetett cselekmények tárgyi súlyával. Az elkövetési magatartás - az adott törvényi tényálláson belül - egy rendkívül enyhe, bártortalan szexuális indíttatású megnyilvánulás volt. Ha el is követte a vádlott ezt a cselekményt, arra törekedett, hogy az alvó sértett semmit ne vegyen észre. A sértett kérésére azonnal abbahagyta a cselekményét és elhagyta a helyszínt. Akkor is enyhítő hatással bír a vádlott személyiségzavara, ha nem érinti a beszámítási képességet, mivel infantilis érzelmi beállítódása tette hajlamossá a kiskorúhoz való vonzódásra. Szükséges figyelembe venni itt azt a családi háttérrel is, miszerint a vádlott élettársa 8 évvel idősebb, rendkívül talpraesett, határozott személyiség, akihez képest **vádlott** mindig alárendelt helyzetben volt. Megjegyezte, hogy az anya felelőssége is vizsgálendő, amiért nem figyelt a gyermek jelzéseire, illetve nem tulajdonított kellő jelentőséget annak a momentumnak, amikor - állítása szerint - a vádlott megfogta a konyhában a kislány fenekét.

A védő rámutatott, hogy mellőzni kell a bizonyítékok köréből a nyomozati iratok 102. oldalán található ambuláns lap tartalmát, mivel az nem a gyermek orvosi vizsgálatának során észlelt tényeket tartalmazza, hanem a sértett édesanyjának elmondásának alapján a történetek leírását. A pszichológus szakértő szakvéleménye szerint a kislány nem szexuális vonatkozásban sínylette meg a vádlott cselekvőségét, hanem akként, hogy elvesztette a bizalmát egy olyan személyben, akire apaként tekintett. Ez csökkenti a kiskorú veszélyeztetésének tárgyi súlyát.

A kifejtettek okán kérte a védő, hogy az ítéletábra jelentős mértékben enyhítse a szabadságvesztés mértékét.

**Vádlott** az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában elmondta, hogy a börtönben targoncás szakképesítést szerzett egy TÁMOP tanfolyam keretében, illetve önismereti fejlesztő tréningen vett részt. Kérte, hogy a bíróság csökkentse a büntetést, hogy minél hamarabb szabadulva pszichológus segítségével kezeltesse a személyiségzavarát. Elmondta, hogy nem egy erőszakos ember és szeretne normális emberként élni és dolgozni a továbbiakban.

A fellebbezésekre tekintettel az ítéletábra az első fokú bíróság ítéletét, az azt megelőző eljárását teljes terjedelmében felülbíráta a Be.348.§ (1) bekezdése értelmében és a védelmi fellebbezést részben alaposnak találta az alábbiak szerint.

Az ítéletábra megállapította, hogy az első fokú bíróság a gyermekkorú sértettet érintő ügyben az abból adódó, illetve a Be.554/A-M.§-okban írott - a kiemelt jelentőségű ügyek eljárására vonatkozó - speciális szabályok pontos betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást.

A táblabíróság észlelte, hogy a tárgyalás előkészítő szakában az előzetes letartóztatás tárgyában, tanácsülésen meghozott határozat eredeti példányát az ülnökök nem írták alá, ez azonban nem hatott ki az érdemi döntésre (3.B.1/2015/2. számú végzés). Az ítéletábra tehát nem észlelt olyan eljárási szabálysértést, amely akadálya lett volna az érdemi felülbírálatnak.

A törvényszék a lehetséges körben felvette a bizonyítást, feltárta azon adatokat, melyek az ügy ténybeli és jogi megítéléséhez szükségesek voltak. A vád tárgyává tett szexuális töltetű cselekményeket tagadó, ugyanakkor az előzményeket, illetve a családi viszonyokat feltáró vádlott mellett kihallgatta a sértett elmondása alapján tudomást szerző hallomás tanúkat, továbbá az első szexuális jellegű közeledést, és a gyermek magatartásbeli változását észlelő anyát és nagymamát. Meghallgatta a szakértőt, illetve ismertette a nyomozás alkalmával készült pszichológus szakértői véleményeket, az ügyész által indítványozott tanúk - **3. tanú** és **4. tanú** - nyomozati vallomását, valamint egyéb releváns okiratok tartalmát. Az indokolási kötelezettségének is eleget tett, mert nagy alaposággal elemezte a vádlott és a tanúk vallomásait. A feljelentést telefonon hivatalból megtevő házi gyermekorvos megromlott egészségi állapota nem volt a tárgyaláson kihallgatható. Helyesen mutatott rá a védő, hogy az általa kiállított ambuláns lap (nyomozati irat 47. oldal) azért nem értékelhető, mivel nem a gyermek orvosi vizsgálatának eredményét tartalmazta, hanem az ő és édesanyja elmondásának tartalmát, hogy milyen esemény miatt jelentek meg az orvosnál. Értelemszerűen mellőzni kell tehát az elsőfokú ítélet jogi indokolásából az erre vonatkozó mérlegelést (7. oldal 4. bekezdés).

**vádlott** elmondta, hogy a kiskorú sértettel és testvérével jó volt a kapcsolata, apai érzéseket táplált irántuk, sokat foglalkozott velük. Nem értett egyet élettársa nevelési módszereivel, amiket szigorúnak, a gyermekek szempontjából megalázőnak tartott. Nem tagadta, hogy a vádbeli időszakban már nem volt harmonikus a viszonyuk, ő alárendeltnek érezte magát, az addig zavartalan szexuális életük is akadozott. Élettársa a konfliktus kipattanásakor nem is a gyermek zaklatását tartotta elsődleges problémának, hanem arra koncentrált, hogy a feljelentés megtételének kilátásba helyezésével lemondassa őt a közösen vett lakásról,

ugyanakkor rábeszélje a hiteltörlesztés fizetésére. A kislány molesztálását mindvégig tagadta, de saját logikájával ellentétben mégis úgy nyilatkozott, hogy bocsánatot kért a gyermektől az édesapja tanácsára (9-es jkv. 40. oldal). A családban játszott másodlagos szerepe tekintetében, előadását megerősítette édesapja és a család barátja, **5. tanú**, továbbá a sértett rokona is tanúvallomásában (pl. nyomozati irat 124. oldal).

Kk.sértett a nyomozási bíró előtt két alkalommal, a garanciális szabályoknak megfelelően eseti gyám jelenlétében és az ügyben tanúként kihallgatott anya távollétében tett vallomást, melyet a perbíróság ismertetéssel a tárgyalás anyagává tett (nyomozati irat 80-85. oldal és 9-es számú jkv. 40. oldal). A tárgyalási szakban már 14. életévét betöltött sértett megidézését senki nem tartotta szükségesnek, mivel a törvényszék minden olyan tanút kihallgatott, aki bármely releváns információval rendelkezett a sértetti vallomás ellenőrzéséhez. A gyermek következetesen vallotta, miszerint a vádlott érintésére ébredt, aki a pizsamája alá nyúlva markolászta a melleit és közben önkielégítést végzett, majd azt felszólításra abbahagyta és kiment a szobából. Azt is elmondta, hogy az eset előtt két-három alkalommal a fenekét, mellét szintén megfogta. Előadását édesanyja, nagymama és az anya barátnője vallomása, továbbá a háziorvos feljelentésének tartalma egyezően támasztották alá. A gyermekpszichológus szakértői vélemény megállapításai szerint a kiskorú sértett előadása élményszerű és átélt, annak valóságtartalmát nincs ok megkérdőjelezni. **1. tanú**, a sértett édesanyja közvetlenül maga is észlelte, amint egyszer a konyhában a vádlott csípőjével hozzádörgölözött a kislány fenekéhez. Mindkettőjükönél rákérdezett, hogy miként kell ezt értelmezni, de a gyermek és a vádlott részéről is olyan választ kapott, miszerint nincsen közöttük más, mint apa-gyermek viszony. A vádlott Facebook-on tett bejegyzése azonban arról tanúskodott, hogy valójában szándékosan érintette meg nevelt lányát nem megengedhető módon (nyomozati irat 197-198. oldal).

A nagymama és az anya beszámoltak vallomásukban a gyermek magatartásának és a vádlotthoz való viszonyulásának megváltozásáról, melyre magyarázatot akkor nem találtak, de nyilván összefüggésben volt az őt ért traumával.

A gyermek által elszenvedett zaklatás eredményét a szakértő akként határozta meg, hogy elsősorban érzelmileg sérült, mivel elveszítette az apaként szeretett személybe vetett bizalmát (nyomozati irat 56. oldal - gyermekpszichológus szakvélemény).

A vádlott személyiségére vonatkozóan a nyomozás során pszichológus- és a másodfokú eljárásban kirendelt pszichiáter-szakértői vélemény állapította meg, miszerint a beszámítási képességét nem érintő személyiségzavarban szenved.

Az eljárási hibáktól mentesen, mérlegeléssel megállapított tényállás azonos bizonyítékok mellett a fellebbezési eljárásban - a felülmérlegelési tilalom folytán - nem támadható és írható felül, ily módon a fellebbezést célzó védelmi érvelés sem foghatott helyt.

A megalapozott tényállás csupán kisebb helyesbítésekre szorul részben ügyészi átiratban indítványozottak szerint, illetve az iratok tartalma alapján, melyet a másodfokú bíróság a másodfokon felvett bizonyítás és a Be.352.§ (1) bekezdés a/ pontja értelmében az alábbi módon eszközölt:

A személyi részben rögzíteni kell, hogy **vádlott** érettségivel rendelkezik és targoncás szakképesítést szerzett (Bf.43/2015/8. számú szakvélemény és 11-es számú jegyzőkönyv).

A Tatabányai Városi Bíróság a 2011. május 27. napján kelt és május 30. napján jogerős 6.Fk.352/2010/12. számú ítéletével a 2009. november 29. napján elkövetett - ténylegesen - lopás büntette kísérletének bűnsegédi bűnrészessége miatt ítélte 60.000 forint pénzbüntetésre (Bf.43/2015/2/1. számú priusz).

**Vádlott** nem elmebeteg, nem gyengeelméjű, nincs tudatzavara, és nem szenved szellemi leépülésben a vizsgálatkor, és nem állapíthatók meg nála ezek a terhére rótt cselekmény idejére sem. Nem állapítható meg nála a cselekményidejére patológiás, vagy abortív patológiás részegség, vagy az elmeműködés bármilyen egyéb kóros állapota sem, amit kábítószer, vagy gyógyszer idézet volna elő. Személyiségzavarban szenved. Kissé lassú, rugalmatlan gondolkodás, sablonos tartalom, csökkent frusztrációtűrés, éretlen érzelmek, bizonytalanság, gyenge tartás jellemzi. Személyiségzavara - amely nem tekinthető az elmeműködés kóros állapotának - mértéke nem éri el az elmebetegség súlyosságát, fennállott a terhére rótt cselekmény idején is, azonban nem tette képtelenné őt arra és nem is korlátozta abban, hogy cselekménye következményeit felismerje, és hogy e felismerésnek megfelelően cselekedjék (Bf.43/2015/8. számú szakvélemény)

Itt kell szerepeltetni az ítélet 5. oldal 5. bekezdésében írt pszichológus-szakértői megállapításokat, miszerint a vádlott - többek között - infantilis személyiség, énbizonytalanság, gyenge tartás, elsodorhatóság, alárendelődés, az autoritással szembeni szorongás jellemzi. Személyiségfejltsége alapján közelebb állt a 14 éves nevelt lányához, mint élettársához, mely körülmény megkönnyíthette az „elcsábulás” lehetőségét. Személyisége alapján az alvó sértett irányába tett „bátortalan közeledés” tőle nem idegen (nyomozati irat 157. oldal).

Mellőzendő az ítélet indokolásából a 4. oldal 4. bekezdésének utolsó mondata, a 7. bekezdése, az 5. oldal 2. bekezdés utolsó mondata, és utolsó bekezdése, mivel ezek feltételezésen alapuló bírói következtetések, melyeknek nincsen ténybeli alapja.

A fenti pontosítással a törvényszék ítéletének tényállása teljes mértékig megalapozottá vált, így a Be.351.§ (1) bekezdése szerint alapját képezte a másodfokú bíróság határozatának is. A fent írtak szerint megállapított tényállásból alapján helyesen vont következtetést a törvényszék a vádlott bűnösségére mindkét bűncselekmény kapcsán.

A bűncselekmények minősítése az alkalmazandó anyagi jogi szabályoknak mindenben megfelel, az ehhez fűzött jogi indoklás is helytálló.

*A tényállás 1. pontjában* írt részcselekmények - a sértett fenekének, mellének ruhán keresztül történő, több alkalommal való megérintése - a Btk.205.§ (2) és (3) bekezdés szerinti szeméremsértés büntettének megállapítására volnának alkalmasak. **Sértett** azonban ezen aktusok idején még 14. életévét nem töltötte be, és az apjaként tekintett vádlott részéről e szeméremsértő magatartások veszélyeztették a kiskorú sértett lelki és érzelmi fejlődését. Tekintve, hogy a szeméremsértés büntette szubszidiárius bűncselekmény és az ugyanazon cselekvősséggel megvalósuló kiskorú veszélyeztetésének büntette magasabb büntetési tétellel fenyegetett, így csak az utóbbi; a Btk.208.§ (1) bekezdésébe ütköző, állapot-bűncselekmény volt megállapítható (BH1993. 216. és BH1994. 470. I. pont).

*A tényállás 2. pontjában* rögzített magatartás a bírói gyakorlat szerint csupán a szeméremsértés vétsége lenne abban az esetben, ha a vádlott pusztán önkielégítést végzett

volna az alvó sértett előtt. A szexuális erőszak büntette - a Btk.197.§ (1) bekezdés b/ pontja szerinti - második alapesetében írt elkövetési magatartása a passzív alany testének a nemi vágy felkeltését célzó közvetlen fizikai érintésével; a pizsama alá nyúlva, mellének simogatásával valósult meg (BH1993. 341. I-II. pont).

Szexuális cselekmény a közösülésen kívüli azon más, súlyosan szemérem sértő, a passzív alany testét közvetlenül érintő olyan tevékenység is, amely a nemi vágy felkeltésére, illetve kielégítésére alkalmas.

Jelen ügyben a vádlott a nemi vágya felkeltése céljától vezérelve, mintegy eszközül használta a sértett testét, amikor azt megfogdosta, majd közben önkielégítést végzett, mely súlyosan szemérem sértő tevékenység. Az adott tényállás mellett az alvó állapota miatt átmenetileg akaratnyilvánításra képtelen gyk. **sértett** testének érintése megtörtént, ezért ténylegesen sértettje a vádlott cselekményének. A Btk.459.§ (1) bekezdés 27. és 29. pontjában írt körülmények - melyeket az elsőfokú bíróság helyesen hívott fel - tehát megállapíthatóak.

A vádlott a Btk.459.§ 14/e. pontja szerint a sértett hozzátartozójaként követte el a bűncselekményt, 14. életévét be nem töltött gyermek sérelmére, ezért a (3) bekezdés a/ és b/ pontjaiban, illetve a (4) bekezdés b/ pontjában meghatározott minősített eset valósult meg, melynek büntetési tétele 5-15 év szabadságvesztés.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket lényegében helyesen tárta fel. A fellebbviteli főügyészség indítványának megfelelően a súlyosító körülmények körét ki kell egészíteni az ilyen jellegű, családon belül elszaporodott bűncselekményekre utalással, valamint a pszichológus szakértő által megállapított enyhe fokú, de helyrehozható érzelmi sérüléssel, melyet a kiskorú a vádlott cselekménye következtében elszenvedett. Nem tekinthető azonban huzamosabb időnek a két hónap, mely alatt összesen legfeljebb két-három esetben történt a kiskorú lelki fejlődését veszélyeztető szemérem sértő magatartás. Az enyhítő körülmények sorából mellőzendő az erőszakmentes elkövetés, mert ez a cselekmény minősítésében fejeződik ki. Nem enyhít a személyiségzavar, ami a terhelt beszámítási képességét nem befolyásolja.

A vádlott által elkövetett cselekményekre kiszabható halmazati büntetés 5-20 évig terjedhet. A súlyosabban minősülő cselekmény tárgyi súlya nem csekély, ugyanakkor az is elmondható, hogy az adott bűncselekmény kategórián belül a jóval enyhébb megítélésűek közé tartozik, ezért az ügyészség által szorgalmazott súlyosítás nem indokolt. **Vádlott** nem alkalmazott erőszakot a sértettel szemben, valóban arra törekedett, hogy lehetőleg ne is érzékelje a súlyosan szemérem sértő magatartást, amivel rögtön felhagyott, amikor a gyermek felébredt és felszólította, hogy távozzon. Az előidézett enyhe fokú érzelmi trauma reparálható. Ilyen elkövetési mód mellett a táblabíróság úgy ítélte meg, hogy a büntetési tétel törvényi minimumának megfelelő mértékű szabadságvesztés büntetés kiszabása mellett is megvalósulnak a Btk.79.§-ában megfogalmazott büntetési célok; elsődlegesen a társadalom védelme, továbbá a terhelt visszatartása újabb bűncselekmények elkövetésétől.

**Vádlott** a cselekménye jellegénél fogva nem méltó a Btk.61.§ (1) bekezdése és a 62.§ (1) bekezdése szerint a közügyekben való részvételre, ekként a szabadságvesztés büntetéshez

megfelelően igazodik a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartama is. A fegyház fokozat megállapítása illeszkedik a cselekmény minősítéséhez, enyhébb végrehajtási fokozat megállapítására nincsen törvényes indok.

A feltételes szabadságra bocsátásról történt rendelkezés akként helyes, hogy **vádlott** legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Mellőzendő a legkevesebb három hónapos alsó határ megjelölése, mivel ennek csak a kilenc - visszaesőnél a tizenkettő - hónapnál rövidebb szabadságvesztés büntetés esetén van relevanciája.

A táblabírószék észlelte, hogy az ítélet rendelkező részéből hiányzik a vádlott személyi adatai közül állampolgárságának és a személyazonosságot igazoló okmánya számának a Be.258.§ (2) bekezdés b/ pontja értelmében kötelező feltüntetése, melyet így pótol. Állandó lakcímét a személyi nyilvántartó adatai alapján helyesbítette.

A törvényszék döntése helyesbítendő akként, hogy - a bűnjelként kezelt - 1./ sorszám alatti párnahuzat és a 2./ tétel alatti paplanhuzat kiadása indokolt a bírósági iratok 5. sorszám alatt elfekvő bűnjelkarton adatai alapján. A CD lemez iratokhoz csatolása a 11/2003. (V.8.) IM-BM-PM számú együttes rendelet 1.§ (2) bekezdésén alapszik.

Az ítélet egyéb rendelkezései törvényesek.

A fentiekben kifejtettek alapján az ítélet tábla a Tatabányai Törvényszék 2015. április 15. napján kihirdetett 3.B.1/2015/16. számú ítéletét a Be.372.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltaknak megfelelően megváltoztatta, egyebekben a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helyben hagyta.

A Btk.92.§ (1) és (2) bekezdése szerint a másodfokú bíróság beszámította a vádlottal szemben kiszabott fegyházbüntetésbe az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a jogerős elbírálásig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A másodfokú eljárás során a pszichiáter szakértő díjával összefüggésben felmerült bűnügyi költség viselése a Be. 378.§ és a Be.381.§ (1) bekezdésén nyugszik.

Győr, 2015. november 11. napján

Dr. Széplaki László sk.  
a tanács elnöke

Dr. Vajda Edit sk.. Csák Csilla sk.  
a tanács tagja, előadó a tanács tagja

**Záradék:**



A fenti ítélet és ezzel az ítélettel a Tatabányai Törvényszék 3.B.1/2015/16. számú ítéletének meg nem változtatott része 2015. november 11. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2015. november 11. napján

Dr. Széplaki László sk.  
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: kiadó